

Arrest

nr. 301 477 van 13 februari 2024
in de zaken RvV X / XI en X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023 (zaak met rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X eveneens op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de voornoemde beslissing (zaak met rolnummer X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2023 met referentnummer X in de zaak met rolnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar advocaat M. LECOMPTE in de zaak met rolnummer 294 402 en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN in de zaak met rolnummer 294 724, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juli 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 juli 2020 om internationale bescherming. Op 14 april 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 april 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van origine Pashtoun te zijn. U beweert te zijn geboren in 2004 in het dorp Qalaye Bacha in het district Qarghayo van de provincie Laghman, waar u samen met uw vader en uw jongere broers en zussen woonde. Uw oudste broer W(...) (CGVS (...)) was al eerder naar België gekomen en had in België de subsidiaire bescherming gekregen. Uw moeder overleed bij de geboorte van uw jongste zus.

Voor zover u zich kan herinneren is uw vader altijd lid van de lokale politie geweest, meer bepaald was hij commandant op een checkpoint bij de Bazaar van Chahar Bagh in uw district. Toen u nog een kind was, werd hij bedreigd door de taliban omwille van zijn werk voor de lokale politie. Ze wilden dat hij zijn werk stopzette, maar uw vader weigerde hieraan toe te geven. Nadien werd hij het slachtoffer van een explosie onderweg naar huis, een aanslag die de taliban later opeiste. Toen uw vader weer hersteld was van zijn verwondingen, ging hij opnieuw aan het werk voor de lokale politie. Uw broer verliet toen het land. Niet lang daarna, kwam de taliban uw vader thuis opzoeken en meenemen. Bij de inval werd u mee uit het huis gesleurd maar achtergelaten bij de deur. Gedurende anderhalf jaar was uw vader spoorloos. Jullie wisten niet of hij nog in leven of dood was. Hij bleek echter al die tijd gevangen gehouden te zijn door de taliban. Na zijn vrijlating bleef uw vader nog een zestal maanden thuis vooraleer hij weer voor de lokale politie aan de slag ging. Hij werkte vervolgens nog enkele jaren voor de politie. In die periode ontving uw vader dreigbrieven van de taliban, al vertelde hij daar zelf weinig over maar merkte u dit wel aan zijn gemoedstoestand. 12 dagen voor uw vertrek kwam er een abrupt einde aan de activiteiten van uw vader toen de overheid hem ervan beschuldigde banden te hebben met de taliban. Sindsdien bleef uw vader thuis. Op een nacht werd er op de deur geklopt. Uw vader ging kijken en er werd geschoten. U ging kijken en zag uw vader gewond op de grond liggen. Hij stierf ter plekke. Toen uw broer in België te horen kreeg wat er was gebeurd, wilde hij het hele gezin overbrengen, maar dat kon niet. U was bang dat de taliban u net als uw broer zou willen meenemen. Uw oom besliste dat u het land moest verlaten. U verliet Afghanistan op en na een reis van maanden kwam u aan in België op 7 juli 2020. Op 14 juli 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgden documenten voor: een attest, foto's en medische documenten in verband met uw vader, zijn werk en zijn verwondingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming en van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er zijn immers meerdere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate aantasten.

U verklaart dat u als familielid van uw vader, die voor de lokale politie werkte, gevaar vreest te lopen bij terugkeer naar uw land. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken konden en kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader in verleden werd gekidnapt en na lange tijd werd vrijgelaten door de taliban. Toen hij zijn werk voor de lokale politie hervatte, kwam hij opnieuw in het vizier van de taliban te staan en werd hij uiteindelijk door dezelfde groepering gedood. Ook uw broer kreeg ten tijde van de ontvoering van uw vader problemen met de taliban en ontvluchtte vervolgens het land.

Er kunnen echter meerdere vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over het profiel van uw vader en de problemen die uw gezin hierdoor kende. Hierbij moet ook gewezen worden op het gegeven dat de feiten die uw broer inriep ten tijde van zijn verzoek in 2013 grotendeels overeenstemmen met uw verklaringen en dat deze ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS (zie administratief dossier).

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over het beroep van uw vader enigszins beperkt zijn. U komt niet verder dan te zeggen dat hij een commandant was in een groep van een 25-tal personen op een checkpoint nabij de bazaar van Chahar Bagh, dat hij vijf à zes personen onder zijn hoede had en zijn baas A(...) heette. U kunt echter geen namen geven van nog andere collega's of de personen waarvoor uw vader verantwoordelijk was. Ook bent u onwetend over hoe uw vader bij de lokale politie terechtgekomen is en over problemen die andere leden van de lokale politie kenden met de taliban (CGVS, p. 10-12, 28). Er zou hoe dan ook verwacht worden dat u over deze zaken ooit iets had opgevangen. Ter staving van uw asielrelaas legt u een aantal documenten voor die betrekking hebben op het beroep van uw vader en de verwondingen die uw vader opliep ten gevolge van de aanslag op zijn leven. U legt echter geen enkele foto voor waarop u samen met de man op de foto's te zien bent, waardoor u niet kan aantonen dat de persoon op de foto's wel degelijk uw vader is. Dezelfde vaststellingen zijn terug te vinden in de beslissing die het CGVS nam in het kader van het verzoek van uw broer. Ook hij legde beperkte verklaringen af over het beroep van zijn vader en legde geen enkele foto voor met de man die stond afgebeeld op de voorgelegde foto's noch enig ander document dat kon aantonen dat de persoon op de foto zijn vader was.

Voorts rijzen er twijfels bij uw verklaringen over de ontvoering van uw vader. U verklaart dat uw vader werd ontvoerd door de taliban en dat uw broer het land in diezelfde periode verliet. Uw vader zou uiteindelijk anderhalf jaar in gevangenschap doorbrengen bij de taliban en nadien worden vrijgelaten. Uw verklaringen over zijn detentie en vrijlating zijn echter zeer beknopt. U vertelt dat uw vader na zijn vrijlating in het dorp werd achtergelaten, hij een lange baard had en er niet goed uitzag. Hij zag er anders uit dan voordien. Ook verklaart u dat er veel vragen aan uw vader werden gesteld maar dat hij enkel iets aan de ouderen kwijt wilde. Hij wilde niet over zijn detentie praten met zijn gezin. Gevraagd naar de plaats waar uw vader al die tijd werd vastgehouden, antwoordt u dat hij niet vertelde naar welke plaats hij was meegenomen maar wel dat het een plaats was in de woestijn. Nog frappanter is het gegeven dat u geheel onwetend bent over het motief waarom de taliban uw vader uiteindelijk vrijliet (CGVS, p. 17-18, 21-22). Er zou verwacht worden dat u meer gedetailleerde informatie over uw vaders detentie en vrijlating kan geven, ook al was u nog een jong kind op het moment van de feiten. Gezien de impact van deze gebeurtenis op uw vader en uw gezin, is het immers niet onredelijk om te verwachten dat u vroeg of laat meer informatie over zijn detentie of de reden achter zijn vrijlating te weten was gekomen. Dat u deze

essentiële informatie omtrent uw vaders detentie en vrijlating niet kunt geven, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze feiten.

Daarnaast moet ook gewezen worden op nog enkele andere vaststellingen in uw verklaringen over de feiten. Hieruit blijkt in het algemeen dat de handelwijze van uw vader en van de taliban weinig aannemelijk is en dat uw verklaringen vaak beperkt of niet altijd eensluidend zijn.

Een eerste vaststelling is dat uw vader zijn activiteiten voor de lokale politie nooit heeft stopgezet. En dit ondanks achtereenvolgende bedreigingen aan zijn adres en het adres van uw gezin, een aanslag op zijn leven, zijn ontvoering en nadien opnieuw herhaalde bedreigingen omwille van zijn werk voor de lokale politie. Na zijn ontvoering en vrijlating blijft hij evenwel een zevental maanden thuis om nadien opnieuw voor de lokale politie aan de slag te gaan. Er verstrijken vervolgens meerdere jaren waarin er zich geen grote incidenten voordoen maar waarin uw vader na verloop van tijd weer af te rekenen krijgt met bedreigingen van de taliban. Uiteindelijk wordt uw vader door de lokale politie zelf aan de kant gezet op verdenking van samenwerking met de taliban. Hierbij moet worden aangestipt dat er logischerwijze verwacht zou worden dat uw vader na alles wat hij heeft meegemaakt zijn activiteiten voor de lokale politie definitief links liet liggen na zijn vrijlating. Zijn gedrag is dan ook moeilijk verenigbaar met de vervolgingsfeiten die hij al geleden had en de risico's die hij liep door bij de lokale politie te blijven. Bijkomend moet worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader bijzondere veiligheidsmaatregelen nam in zijn laatste periode bij de lokale politie. U verklaart dat hij naast het vertrekken en thuiskomen op onregelmatige uren en het dragen van een wapen geen andere maatregelen nam om zijn leven veilig te stellen (CGVS, p. 26).

Voorts wordt vastgesteld dat er na zijn ontvoering een lange periode van relatieve rust volgt, waarin u weliswaar melding maakt van dreigbrieven die uw vader van de taliban zou hebben gekregen, maar niet van andere grotere problemen, zoals aanvallen of aanslagen op uw vader noch ten aanzien van uw gezin. Bij dit alles moet worden opgemerkt dat gezien de voorgeschiedenis van uw vader met de taliban, verwacht zou worden dat de taliban het niet bij dreigbrieven zou laten en sneller over zou gaan tot actie. Bij de DVZ verklaarde u overigens niets over de bedreigingen of dreigbrieven in deze laatste periode. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u de bedreigingen wel hebt aangehaald op de DVZ (Vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 5; CGVS, p. 27-28). Door uw eerdere verklaring louter te ontkennen, slaagt u er niet in de verschillen uit te klaren. Over de dreigbrieven weet u te vertellen dat ze bij het checkpoint aankwamen waar uw vader werkzaam was en dat er in de brieven gevraagd werd waarom uw vader weer met zijn werk was begonnen en of hij zijn familie niet wilde. Veel meer informatie kunt u niet geven. U weet niet hoeveel dreigbrieven uw vader ontving, aangezien uw vader niet alles vertelde en u weet ook niet waar de brieven zich nu bevinden (CGVS, p. 25). Uw verklaringen over deze dreigbrieven zijn hoe dan ook vaag en niet eensluidend.

Wat de moord op uw vader betreft, is het onduidelijk welk het motief hierachter zit. Allereerst moet opnieuw gewezen worden op enkele verschillen in uw verklaringen. Waar u bij de registratie van uw verzoek stelde dat de taliban uw vader had vermoord, verklaart u later zowel op de DVZ als op het CGVS dat u niet weet wie er achter de moord zit. U stelt op het CGVS dat jullie de daders niet zagen en wijst naar zowel de taliban als de overheid als mogelijke daders (Fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker; Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5; CGVS, p. 24). Dat de taliban uw vader zou vermoorden net op het moment dat hij niet meer actief is, lijkt weinig steek te houden tenzij hier een andere verklaring voor zou zijn. Die verklaring is echter nergens af te leiden uit uw verklaringen. U vertelt immers dat uw vader kort voor uw vertrek op non-actief werd gezet door de lokale politie omdat hij banden zou hebben met de taliban. Gevraagd waarom ze hem daarvan verdachten, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet evenmin of er een onderzoek naar hem liep (CGVS, p. 23). Dat u ook over deze reden onwetend bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hoe dan ook, zelfs als uw vader banden had gehad met de taliban, dan nog kan er geen verklaring gevonden worden voor het motief van zijn moord.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond niet aan. Ook de feiten die uw broer eerder inriep ten gevolge van uw vaders activiteiten voor de lokale politie werden eerder door het CGVS als ongeloofwaardig beschouwd.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een

medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Indien het CGVS meegaat in de veronderstelling dat uw vader werd gedood door de taliban, is er in principe en strikt genomen geen reden meer voor de taliban om zijn familieleden te viseren.

Het is aldus aan u om aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen. U haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde na de beweerde moord op uw vader. Het blijft immers onduidelijk waarom de taliban u of uw familieleden alsnog zou viseren. Gevraagd waarom de taliban u zou viseren, stelt u dat u bang bent omdat u het verleden werd meegesleurd door de taliban uit de kamer waar u zich met uw vader bevond toen ze uw vader ontvoerden. U werd echter achtergelaten bij de deur omdat u te veel huilde (CGVS, p. 21, 26). Hieruit kan niet worden afgeleid dat de taliban u viseerde. Wanneer u het over het lot van uw familieleden hebt, laat u evenwel verstaan dat u nu wel gezocht zou worden. U verklaart dat uw oom die in Qarghayo achterbleef en voor uw gezin zorgt, na uw vertrek werd opgezocht door de taliban, waarbij hem gezegd werd dat hij niet het goede deed. Ook ontving hij een dreigbrief. U legt deze niet voor en u weet evenmin wat er in de dreigbrief stond, wat eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U gevraagd waarom de taliban op zoek blijft gaan naar uw familieleden terwijl uw vader – hun doelwit – al overleden is, laat u verstaan dat ze uw oom verwijten u te hebben weggestuurd. U maakt nergens melding van het feit dat uw andere broers of zussen specifiek zouden worden gezocht of geviserd (CGVS, p. 27). U gevraagd wat de taliban van u wilde, antwoordt u dat u het niet weet, misschien dat ze u wilden doden. Gevraagd of de taliban u ooit probeerde te benaderen of u persoonlijk heeft bedreigd, ontkent u dit. U verwijst dan opnieuw naar het moment waarop uw vader ontvoerd werd en u werd meegetrokken uit de kamer maar thuis werd achtergelaten (CGVS, p. 27). Uit dit alles kunnen er geen geloofwaardige elementen worden afgeleid waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u specifiek zou worden geviserd bij terugkeer door de taliban.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban en uw vrees bij terugkeer, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Zoals eerder gesteld kan nergens uit worden afgeleid dat de documenten daadwerkelijk betrekking hebben op uw vader. Daarnaast hebben documenten enkel het vermogen een geloofwaardig asielaanvraagkracht bij te zetten, wat hier niet het geval is.

De opmerkingen die uw advocate na afloop van het onderhoud bezorgde, kunnen de bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Het betreft immers een aanvulling over de activiteiten van uw vader vooraleer hij bij de lokale politie was gegaan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard

zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar het district Qarghayo in de provincie Laghman een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarghayo. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07,

Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15- à 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u nog contact met familie te hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 29). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen met de rolnummers RvV 294 402 en RvV 294 724 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 294 402.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV 294 724.

3. Over de gegrondheid van het beroep met rolnummer RvV 294 402

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door “*een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”, van de artikelen 48/9 en 62 van Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève). Hij stelt dat de “*kwestieuze*” beslissing derhalve niet “*ten genoegen van rechte*” heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had, meer nog, niet aangetoond heeft dat met alle elementen eigen aan de zaak én de afkomst van verzoeker rekening werd gehouden, terwijl “*de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen*”.

Verzoeker verklaart niet akkoord te gaan met het oordeel van de adjunct-commissaris dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève aannemelijk heeft gemaakt, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas.

Hij onderneemt als volgt een poging om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen:

“Uiteraard kan verzoeker geen alomvattend antwoord geven op alle punten aangezien verzoeker niet steeds volledig op de hoogte is van de interne organisatie en structuren van de Taliban. Verzoeker zal antwoorden op basis van de eigen kennis.

Verder mag men niet uit het oog verliezen dat verzoeker als minderjarige naar België kwam en dus niet zonder meer alle antwoorden kan kennen en dat hiermee de facto rekening mee moet gehouden worden. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkel ogenblik dat met de zeer jonge leeftijd van verzoeker rekening werd gehouden.

Wel heeft het CGVS aangegeven dat er geen speciale procedurele maatregelen nodig zijn, maar dit ontslaat het CGVS er niet van om de facto en in motivatie aan te geven dat er weldegelijk rekening gehouden werd met de minderjarige leeftijd van verzoeker. Verzoeker diende een asielaanvaag in als 16jarige jongen, welke net een zeer traumatische ervaring had meegemaakt en zijn land heeft moeten ontvluchten. Het CGVS lijkt echter op geen enkel ogenblik rekening te houden met de leeftijd van verzoeker toen de feiten hebben plaatsgevonden.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het is opmerkelijk dat feiten welke quasi 10 jaar na elkaar beoordeeld werden en vele gelijklopende en overeenstemmende elementen bevatten, door het CGVS als ongeloofwaardig worden omschreven. Het is net omdat de feiten en vooral het profiel van de vader van verzoeker nauw aansluit met hetgeen verzoeker én zijn broer 10 jaar voordien aangaf, dat er sprake moet zijn van een geloofwaardig profiel. Er mag niet uit het oog verloren worden dat toen de broer van verzoeker naar België kwam, verzoeker een peuter was. De beslissingen zijn 10 jaar uit elkaar genomen, het tijdsverloop tussen de verklaringen is echter veel groter.

Bovendien, blijkt dat de broer van verzoeker geen beroep aantekende omdat deze de subsidiaire bescherming ontvangen had. Toenmalige verzoekers dienden een moeilijke keuze te maken tussen aanvaarden van de subsidiaire bescherming (maar als ongeloofwaardig beschouwd worden) dan wel beroep aantekenen en alles op het spel zetten om alsnog te worden overtuigd.

Dat er geen beroep werd aangetekend kan niet aanzien worden als een erkenning van het ongeloofwaardig karakter van de aanvraag van de broer van verzoeker. Bovendien, moet worden vastgesteld dat verzoeker niet betrokken was bij een dossier 10 jaar terug (toen hij zelf met moeite 8 jaar was!)

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker heeft aangegeven wat hij kon en is als minderjarige na een zeer traumatische ervaring het land ontvlucht. Verzoeker was met moeite 16 jaar toen hij in België toekwam; Als zeer jonge persoon was verzoeker niet in de mogelijkheid zijn vader vragen te stellen over het hoe en waarom deze bepaalde keuzes zou gemaakt hebben. Het CGVS gaat volledig voorbij aan het patriarchale systeem en leefomgeving in Afghanistan, nog minder heeft het CGVS rekening gehouden met de leeftijd van verzoeker.

Verzoeker heeft zijn land bovendien in spoed moeten verlaten, waardoor deze geen 'fotodossier' kon meenemen. Verder is de familiale band met zijn broer nooit in twijfel getrokken waardoor de achtergrond van de vader van verzoeker toch eveneens komt vast te staan door 2 onafhankelijke verklaringen.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het is vreemd te vernemen dat het CGVS het bijzonder acht dat een persoon welke zijn vader verliest op ongeveer 6jarige leeftijd niet weet hoe, wie en waarom de 'Taliban' zijn vader hebben ontvoerd. Het is nogal voor de hand liggend dat het werk als politieagent de rechtstreekse aanleiding was/is geweest voor de ontvoering. Hierover moet weinig gespeculeerd worden.

Op 16jarige leeftijd, zijnde dus jaren na het voorval met de broer en na de terugkeer, heeft ook verzoeker zijn land moeten ontvluchten. Opnieuw heeft het CGVS geen enkele rekening gehouden met de leeftijd en de achtergrond van verzoeker.

Verzoeker werd uiteraard als zeer jonge persoon 8 jaar (?) niet in kennis gesteld van waar zijn vader naartoe werd ontvoerd, wat hij allemaal te verduren heeft gehad, laat staan welke akkoorden de vader zou kunnen gemaakt hebben met de taliban.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Ook hier moet vastgesteld worden dat het CGVS uti gaat van een volledige betrokkenheid en kennis van een minderjarige bij de levensvragen van zijn vader. Vele minderjarigen weten met moeite wat hun ouders doen, laat staan hoe en waarom ze bepaald werk doen. Het is zeer westers uit te gaan van deze kennis bij een minderjarige. Opnieuw mag men niet vergeten dat verzoeker op 16jarige leeftijd in België is toegekomen!

Het is perfect denkbaar dat de vader van verzoeker met de Taliban bepaalde afspraken heeft gemaakt inzake samenwerking/spionage / doorgang etc, waardoor het werken bij de overheid bepaalde voordelen met zich mee kon brengen. Echter ook hier is het louter speculatie van verzoeker aangezien verzoeker als zeer jonge persoon nooit betrokken is geweest bij de beslissingen van zijn vader.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het CGVS erkent en heeft steeds erkend dat het conflict in Afghanistan een dynamisch gegeven is.

Een passage uit de bestreden beslissing bevestigd dit zelf uitdrukkelijk:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het komt dan ook zeer foutief over van het CGVS om enerzijds aan te geven dat het dreigingsniveau voor de vader van verzoeker waarschijnlijk permanent zeer hoog moet geweest zijn, maar bij de behandeling van subsidiaire bescherming net te erkennen dat het conflict zeer veranderlijk was.

De dreiging naar verzoeker en zijn familie was steeds aanwezig en dit werd ook veruiterlijkt bij zowel het verhoor bij DVZ als bij het CGVS; Ook hier echter werd verzoeker als minderjarige niet betrokken.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker begrijpt niet wat het CGVS hier wil aangeven. Verzoeker gaf aan dat hij uiteraard niet wist wie zijn vader had vermoord en dat dit zowel de Taliban als wraakactie van de overheid kon geweest zijn, mocht blijken dat deze te weten zou gekomen zijn dat de vader van verzoeker (beweerdelijk) zou samenwerken met de Taliban.

Verzoeker kan enkel bevestigen dat zijn vader actief was bij de overheid als politieagent, ontvoerd geweest is toen verzoeker zelf zeer jong was (10 jaar terug!) én na zijn vrijlating opnieuw bedreigd werd door de Taliban. Verzoeker heeft uiteraard geen weet van wie exact de dader of opdrachtgever was van de aanslag. Er werden vragen gesteld aan de zoon van een politieagent, die op het ogenblik van aankomst in België (na vluchtperiode) pas 16 jaar oud was. Een gerechtelijk onderzoek zal waarschijnlijk niet gevoerd worden in Afghanistan, maar verzoeker moet wel de waarheid kunnen vertellen aan het CGVS, op een ogenblik dat hij maar 16 jaar is en zijn land na de feiten heeft moeten ontvluchten....

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker zijn achtergrond als zoon van een politieagent kan bezwaarlijk in twijfel getrokken worden én er kan zoals blijkt uit de informatie van het CGVS zelf (sub. Bescherming) bevestigd worden dat net WEL personen met een specifieke achtergrond het doelwit zijn van de Taliban (wraakacties).

Uit bovenstaande blijkt reeds voldoende dat de aangehaalde elementen van het CGVS niet volstaan om de vluchtelingenstatus aan verzoeker niet toe te kennen. Alle elementen kunnen middels een plausibele redenering en uitleg terzijde geschoven worden."

Verder meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geen enkele analyse heeft gemaakt van de gewijzigde situatie ter plaatse na de machtsovername door de taliban. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing enkel een "(gestandaardiseerde) motivatie" is opgenomen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan in het kader van de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming en wijst erop dat voor hem niet louter het algemene veiligheidsniveau van belang is, maar "het specifieke gevaar welke hij oploopt als handelaar welke gevlucht is voor de Taliban én naar Europe is gegaan om daar quasi 3 jaar te leven". De rapporten van EASO over de algemene veiligheidssituatie waarop het CGVS zich baseert bevatten geen enkele informatie over het lot dat de taliban hebben voorzien voor personen die gedwongen worden teruggezonden, zeker niet indien deze in het buitenland bescherming hebben verzocht tegen de taliban, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het CGVS zich beperkt tot "een analyse van de economische vluchtelingen".

Verzoeker merkt vervolgens op dat de Raad zich in april 2022 voor het eerst sinds de machtsovername (door de taliban) opnieuw boog over de situatie in Afghanistan en de eventuele beschermingsnood van Afghanen. Hij vervolgt met een betoog over de mogelijkheid voor de verzoeker om internationale bescherming om op passende wijze relevante individuele elementen aan te brengen waaruit een nood aan internationale bescherming kan blijken, onder meer met betrekking tot het verblijf in en de terugkeer uit het Westen, de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de algemene veiligheidssituatie aldaar, waarbij hij zich klaarblijkelijk in wezen baseert op het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, waaruit hij meerdere passages citeert of parafraseert.

Verzoeker besluit de uiteenzetting van zijn enig middel als volgt:

"Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien samen met de geaardheid, de politieke ontwikkelingen in Afghanistan, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen, minstens moet vastgesteld worden dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd naar de persoon van verzoeker en de gevolgen van de machtsovername.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd, minstens dient zij voor bijkomend (recent) onderzoek te worden teruggezonden naar het CGVS."

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 11 december 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport 'Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan' van juni 2023 als nieuw element.

3.2.2. Ter terechtzitting van 18 december 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- stuk 1: begeleidingsbrief VDAB van 7 december 2023;
- stuk 2: schrijven opleiding tweedekansonderwijs met overzicht behaalde modules van 5 december 2023;
- stuk 3: getuigenverklaring zorgbegeleider van 8 december 2023;
- stuk 4: verklaring trajectbegeleidster van 5 december 2023;
- stuk 5: verklaring leerkracht van 6 december 2023;
- stuk 6: rapport OKAN;
- stuk 7: verklaring leerkracht OKAN van 30 juni 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met de taliban en zijn vrees bij terugkeer, nu (i) zijn verklaringen over het beroep van zijn vader, die voor de lokale politie werkte, enigszins beperkt zijn en hij geen enkele foto voorlegt waarop hij samen te zien is met de man op de foto's die hij neerlegt ter staving van zijn relaas, waardoor hij niet kan aantonen dat de persoon op de foto's wel degelijk zijn vader is, waarbij wordt opgemerkt dat ook zijn broer in het kader van diens verzoek om internationale bescherming beperkte verklaringen aflegde over het beroep van zijn vader en geen enkele foto voorlegde met de man die stond afgebeeld op de voorgelegde foto's noch enig ander document dat kon aantonen dat de persoon op de foto's zijn vader was, (ii) zijn verklaringen over de detentie en vrijlating van zijn vader zeer beknopt zijn, (iii) de vaststelling dat zijn vader zijn activiteiten voor de lokale politie niet definitief heeft stopgezet na zijn vrijlating moeilijk

verenigbaar is met de vervolgingsfeiten die hij al geleden had en de risico's die hij liep door bij de lokale politie te blijven, waarbij bijkomend wordt opgemerkt dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader bijzondere veiligheidsmaatregelen nam in zijn laatste periode bij de lokale politie, (iv) er na zijn vaders ontvoering een lange periode van relatieve rust volgde waarin zijn vader dreigbrieven van de taliban zou hebben gekregen maar geen andere grotere problemen, zoals aanvallen of aanslagen op hem of zijn gezin, zou hebben gekend, terwijl gezien de voorgeschiedenis van zijn vader met de taliban verwacht zou worden dat zij het niet bij dreigbrieven zouden laten en sneller tot actie zouden overgaan, hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overigens niets verklaarde over de bedreigingen of dreigbrieven in deze laatste periode en zijn verklaringen over deze dreigbrieven hoe dan ook vaag en niet eensluidend zijn, (v) het onduidelijk is welk motief achter de moord op zijn vader zit, gelet op enkele verschillen in zijn verklaringen hierover, het weinig steek lijkt te houden dat de taliban zijn vader zouden vermoorden net op het moment dat hij niet meer actief is, en hiervoor geen andere verklaring kan worden afgeleid uit zijn verklaringen, en hij ook over de reden waarom zijn vader verdacht zou zijn van banden met de taliban, waardoor zijn vader kort voor zijn vertrek op non-actief werd gezet door de lokale politie, onwetend is, (vi) hij door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van zijn vader de problematische situatie waarin die zich volgens zijn verklaringen bevond niet aantoonde, waarbij wordt opgemerkt dat ook de feiten die zijn broer eerder inriep ten gevolge van zijn vaders activiteiten voor de lokale politie door het CGVS als ongeloofwaardig werden beschouwd, (vii) het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, (viii) hij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van hem of zijn familie in de periode die volgde na de beweerde moord op zijn vader, daar het immers onduidelijk blijft waarom de taliban hem of zijn familieleden alsnog zouden viseren, en (ix) de documenten die hij voorlegde en de opmerkingen die zijn advocate na afloop van het onderhoud bezorgde deze vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij in gebreke blijft zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het recht van verdediging "*door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering*" van de bestreden beslissing aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn vader als commandant op een controlepost van de lokale politie (*arbaki*) in zijn district. De taliban zouden verzoekers vader omwille van dit werk hebben bedreigd en hem

opgedragen hebben dit stop te zetten, wat zijn vader weigerde. Op gegeven moment zou verzoekers vader het slachtoffer zijn geworden van een bomaanslag door de taliban waarbij hij gewond raakte. Na te zijn hersteld van zijn verwondingen zou verzoekers vader opnieuw aan de slag zijn gegaan bij de lokale politie. Na voormelde bomaanslag zou verzoekers oudere broer W. het land hebben verlaten. W. kwam naar België, waar hij de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend. Niet lang nadat zijn vader zijn werk bij de lokale politie had hervat zouden de taliban hem thuis zijn komen ontvoeren. Bij deze inval zouden de taliban ook verzoeker mee naar buiten hebben gesleurd maar hem daar hebben achtergelaten toen hij begon te schreeuwen. Na gedurende anderhalf jaar door de taliban te zijn vastgehouden zou verzoekers vader opnieuw zijn vrijgelaten. Na zijn vrijlating zou verzoekers vader nog een zestal maanden thuis gebleven zijn alvorens opnieuw aan de slag te gaan bij de lokale politie. Vervolgens zou verzoekers vader nog meerdere jaren bij de lokale politie hebben gewerkt en in die periode meerdere dreigbrieven van de taliban hebben ontvangen. Zo'n twaalf dagen voor verzoekers vertrek zou verzoekers vader op non-actief zijn gezet bij de lokale politie op beschuldiging van banden te hebben met de taliban. Toen er op een nacht werd aangeklopt, zou verzoekers vader gaan kijken zijn en ter plekke zijn neergeschoten door onbekenden, waarna hij aan zijn verwondingen zou zijn overleden. Hierop zou verzoekers oom langs vaderszijde besloten hebben dat hij het land diende te verlaten. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen na een reis van elf maanden op 7 juli 2020 in België aan en diende een week later een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord omwille van het vroegere werk van zijn vader en omdat zijn oom langs vaderszijde hem heeft weggestuurd.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Te dezen merkt de Raad op dat hoger, onder punt 3.3.2., reeds is gebleken dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker het voorgehouden profiel van zijn vader en de hieraan verbonden problemen met de taliban niet aannemelijk maakt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, heeft de adjunct-commissaris *in casu* in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen en werden er hem steunmaatregelen verleend om hieraan op passende wijze tegemoet te komen. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Indien hij een vraag niet onmiddellijk begreep, werd deze vraag herhaald of verduidelijkt ten einde een goed begrip ervan te verzekeren (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10, 14, 19, 20, 22). Verzoeker gaf op het einde van het

persoonlijk onderhoud ook zelf aan alle vragen goed begrepen te hebben (*ibid.*, p. 30). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven.

Verzoeker toont voorts niet aan dat er *in casu* bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gerespecteerd werden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

Een schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, kan het betoog in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid bij aankomst in België en zijn "*zeer jonge leeftijd*" niet worden bijgetreden. De Raad merkt op dat verzoeker van meerdere (kern)elementen van zijn relaas erg weinig kennis heeft en herhaalt dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zeventien jaar oud was. Van hem kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren deze feiten van enige tijd geleden en/of dat hij de nodige stappen zet om zich te informeren over de elementen waar hij geen kennis van heeft. Ook van een minderjarige kan een vergaande interesse worden verwacht in de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en de elementen die hiermee samenhangen.

Waar verzoeker betoogt dat hij als zeer jonge persoon "*niet in de mogelijkheid [was] zijn vader vragen te stellen over het hoe en waarom deze bepaalde keuzes zou gemaakt hebben*" en meent dat het CGVS volledig voorbij gaat aan het patriarchale systeem en zijn leefomgeving in Afghanistan, laat hij na dit verder te concretiseren. Dat verzoeker als kind niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn vader vragen te stellen over diens werk en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend, strookt niet met verzoekers verklaringen. Hoewel verzoeker slechts acht of negen jaar oud zou zijn geweest toen zijn vader de eerste dreigbrieven van de taliban ontving, zou hij zijn vader soms gevraagd hebben naar diens vrees en zou zijn vader hem verteld hebben over de dreigbrieven die hij kreeg (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Zijn vader zou hem ook hebben verteld dat de bomaanslag waarvan hij het slachtoffer was hem specifiek viseerde (*ibid.*, p. 20). Dat het "*zeer westers*" zou zijn om uit te gaan van kennis in verzoekers hoofde als minderjarige omtrent de redenen waarom zijn vader zijn werk bij de lokale politie niet wou opgeven ondanks herhaaldelijke bedreigingen, een aanslag op zijn leven en een ontvoering en daaropvolgende gevangenschap van anderhalf jaar, is een blote bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft. Zoals hij ook zelf aangeeft, beperkt hij zich tot een loutere speculatie van zijnentwege waar hij het "*perfect denkbaar*" acht dat zijn vader met de taliban bepaalde afspraken heeft gemaakt inzake samenwerking, spionage of "*doorgang*", waardoor het werken bij de overheid bepaalde voordelen met zich mee kon brengen.

De omstandigheid dat verzoeker nog zeer jong was ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten en op zestienjarige in België is aangekomen doet verder op geen enkele wijze afbreuk aan de verwachting dat hij zich omtrent het werk van zijn vader en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid met de taliban terdege zou hebben geïnformeerd bij zijn broer W., die ongeveer zeven jaar ouder is dan hem en met wie hij in België op hetzelfde adres verblijft (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 17 en opmerkingen verzoeker ter terechtzitting). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer contact heeft met zijn oom langs vaderszijde in Afghanistan, die "*op de hoogte [was] van alles*" (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29). In de gegeven omstandigheden maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om uitgebreidere en meer gedetailleerde verklaringen af te leggen over het profiel van zijn vader en de vervolgingsfeiten waarvan zijn vader het slachtoffer zou zijn geworden. De omstandigheid dat hij zijn land van herkomst "*in spoed*" zou hebben moeten verlaten, waardoor hij geen 'fotodossier' kon meenemen, verhindert verzoeker niet om nuttige bewijsstukken zoals, foto's waarop hij te zien is samen met zijn vader, alsnog te bekomen via het netwerk waarover hij in Afghanistan nog blijkt te beschikken.

Het feit dat de familiale band met zijn broer W. nooit in twijfel is getrokken, impliceert evenwel niet dat "*de achtergrond van de vader van verzoeker toch eveneens komt vast te staan door 2 onafhankelijke verklaringen*", zoals hij in zijn verzoekschrift poneert. Het is in dit verband relevant op te merken dat uit de

beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers broer W., waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat ook aan de verklaringen van verzoekers broer met betrekking tot het voorgehouden profiel van zijn vader en de vervolgingsfeiten waartoe dit aanleiding zou hebben gegeven geen geloof kon worden gehecht door het CGVS (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1). Zo het feit dat door zijn broer geen beroep werd aangetekend tegen diens beslissing niet kan worden aanzien als een erkenning door hem van het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas, dient de beoordeling van dit relaas in hoofde van verzoekers broer wel als vaststaand te worden beschouwd. De vaststelling dat verzoeker niet betrokken was bij het dossier van zijn broer tien jaar geleden doet niets af aan de individuele beoordeling en motivering *in casu*, waarbij de vaststelling dat door het CGVS geen geloof werd gehecht aan de verklaringen die verzoekers broer over de relevante feiten heeft afgelegd louter bijkomstig en geenszins determinerend is.

Waar verzoeker de adjunct-commissaris nog verwijt "*enerzijds aan te geven dat het dreigingsniveau voor de vader van verzoeker waarschijnlijk permanent zeer hoog moet geweest zijn, maar bij de behandeling van subsidiaire bescherming niet te erkennen dat het conflict zeer veranderlijk was*", is zijn verwijzing naar het dynamische karakter van het conflict in Afghanistan in de periode voorafgaand aan de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 in dit verband niet dienstig. De regionale verschillen qua geweldsniveau, schaal van het willekeurig geweld en impact van het conflict in Afghanistan in deze periode hebben immers geen uitstaans met de dreiging waarvan verzoekers vader persoonlijk en herhaaldelijk het slachtoffer zou zijn geweest. Indien deze dreiging daadwerkelijk steeds aanwezig was omwille van het feit dat verzoekers vader, ondanks eerdere bedreigingen en een lange periode van gevangenschap, geen gevolg gaf aan de eis van de taliban om zijn werk bij de lokale politie stop te zetten, kan het niet overtuigen dat de taliban zich zouden beperken tot het afleveren van een aantal dreigbrieven en niet daadkrachtiger en dwingender zouden optreden tegen verzoekers vader.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten nadat zijn vader werd doodgeschoten en dat hij er thans niet meer naar durft terugkeren uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen vermoorden omwille van het vroegere werk van zijn vader bij de lokale politie en omdat zijn oom langs vaderszijde hem wegstuurde.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift tevens op dat hij reeds drie jaar in België verblijft en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming na de machtsovername door de taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human*

Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden

met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de adjunct-commissaris naliet om zijn profiel “*als terugkeerder vanuit het Westen*” na de machtsovername door de Taliban grondig te analyseren, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

“*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere*

gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15- à 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u nog contact met familie te hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 29). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Ondanks het feit dat verzoeker ongeveer vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaring elf maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België, waar hij op 7 juli 2020 is aangekomen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 7) en hij een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden negentien jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, 'verklaring betreffende procedure') en verklaarde dat hij in Afghanistan twee jaar naar school ging en in de namiddag naar de madrassa ging (*ibid.*, p. 9; stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11). Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij via zijn broer nog contact heeft met zijn oom langs vaderszijde in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29), zodat er, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van ongeveer drieënhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Per aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting brengt verzoeker meerdere documenten bij met betrekking tot zijn scholing en opleiding in België, alsook begeleidende verklaringen van enkele personen betrokken bij zijn school- en opleidingstraject (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-7). Uit deze stukken blijkt onder meer dat verzoeker in België gedurende twee jaar naar school is geweest, meerdere cursussen heeft gevolgd in het tweedekansonderwijs, momenteel een opleiding volgt bij de VDAB tot Elektrotechnisch installateur, doorheen zijn scholing en opleiding een grote inzet en motivatie toont, bereid is om zich aan te passen en de taal te leren en zich beleefd en respectvol gedraagt ten aanzien van anderen. De Raad wijst erop dat dit alles lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn scholing en opleiding en het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Waar verzoekers gedrag blijkt geeft van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen aan voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, er naar school is geweest en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, die hem zouden viseren omwille van het vroegere werk van zijn vader bij de lokale politie en zijn vertrek uit Afghanistan, niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan de humanitaire situatie in Somalië zoals omschreven door het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*”. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker ook in dit verband verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 11 december 2023 neergelegde aanvullende nota).

De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de gehanteerde landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Uit deze landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

In zoverre verzoeker ook in dit verband verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep met rolnummer RvV X ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep met rolnummer RvV X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT